

Barcelona, 8 de gener de 2010

PRESENTACIÓ DE LA CAMPANYA “CATALUNYA DECIDEIX”
INTERVENCIÓ DE JOAN PUIGCERCÓS

Bona nit,

Gràcies per la vostra assistència a aquest acte de presentació de la campanya “Catalunya decideix”.

Gràcies als testimonis de les vint-i-una personalitats de la societat civil que avui ens heu honorat amb les vostres aportacions.

Aquest és un dels compromisos bàsics d'Esquerra: escoltar a la nostra societat, prendre-li el pols al nostre país.

I ho fem a través d'aquest procés participatiu que avui encetem. Un procés que farem organitzadament, amb rigor, amb ordre, casa a casa, porta a porta, persona a persona. Sumant voluntats una a una.

Va ser així com va néixer Esquerra, fa 79 anys. Macià, Companys, Irla, Tarradellas... La seva generació va ser capaç d'interpretar els anhels de justícia social i de llibertat nacional de la societat del seu temps. I per això van tenir la confiança continuada del poble català durant tota la dècada republicana. Una confiança que només va estroncar la força de les armes, no pas la raó.

Som els néts d'aquella Esquerra, la que va fer possible la recuperació de les nostres institucions, de la Generalitat, del Parlament... La que va fer possible una obra de govern avançada al seu temps, a l'avantguarda de les esquerres europees, sense dogmatismes, però sense renúncies: la igualtat de les dones amb el dret al sufragi universal, la setmana laboral de vuit hores, les vacances obreres pagades, la reforma agrària de la Llei de contractes de conreu, el dret al divorci, a l'avortament...

Som hereus d'aquella Esquerra que ha fet els dos únics actes de sobirania de la nostra nació des de 1714: la proclamació de la República Catalana, el 14 d'abril de 1931 per part de Francesc Macià; i la proclamació de l'Estat Català, el 6 d'octubre de 1934, per part de Lluís Companys.

Som hereus de l'Esquerra que va combatre el feixisme al front de guerra, que va morir defensant la democràcia i les llibertats socials i nacionals, que passà a la clandestinitat i resistí la dictadura, que liderà la política catalana a l'exili...

Per això, per més dificultats que trobem en el nostre dia a dia polític, no tenim dret a defallir, perquè altres ens han precedit i no van resignar-se, no van deixar de lluitar en circumstàncies dramàtiques, molt més difícils de les que hem hagut d'afrontar els seus successors. I molts s'hi van deixar el seu patrimoni personal i, literalment, la vida.

Ens parla Josep Irla, des de l'exili, poc abans de morir, sentint-se vell, malalt i pobre, adreçant-se a les noves generacions:
"Joves que no heu lluitat encara, penseu en els vostres avis, en vostres pares que portaren una vida de sacrificis, sempre disposats a lluitar per l'ideal".

Som els néts de l'Esquerra de sempre: de Macià, Companys, Irla, Tarradellas... Però també som hereus de les noves aportacions del catalanisme d'esquerres: del Front Nacional de Catalunya, del PSAN, de Nacionalistes d'Esquerra, de l'MDT, d'IPC, de la Crida, de Catalunya Lliure...

De la llarga lluita de les classes populars catalanes per la seva emancipació social. De la llarga lluita per la llibertat nacional. Nosaltres no som de les dues-centes famílies del Liceu, el Palau de la Música i el Círculo Ecuéstre. Som poble. I sovint només ens tenim a nosaltres mateixos per defensar-nos. Però avui, com fa 79 anys, res no pot aturar els nostres somnis, els nostres horitzons de justícia social i llibertat nacional. No hem de demanar permís ni perdó a ningú per defensar els nostres ideals.

No ho van fer ni Macià ni Companys. No ens calen permisos per proclamar el dret a ser lliures en un món de nacions lliures. Només ens cal la voluntat majoritària del nostre poble.

Perquè nosaltres només tenim la política. L'esquerra no pot accedir a cap altre poder que per definició són conservadors: el poder econòmic o el poder mediàtic, com en el passat no podia accedir al poder militar o al poder religiós.

L'únic poder al qual pot accedir l'esquerra és el poder polític, l'únic democràtic, l'únic que depèn de la voluntat popular expressada a les urnes. Per això la política és un bé preuat per nosaltres. Per això des de la resta de poders es mira de desprestigiar-la, perquè la política no té més amo que la majoria. No depèn de consells d'administració, ni d'elits, ni de jerarquies.

I en aquest moment històric toca tornar a posar la política per damunt de tot. Posar tota la maquinària de què disposem — partit, diputats, govern, regidors...— al servei de la POLÍTICA — amb majúscules—, de la POLÍTICA de mirada ampla i llarga. Tota la nostra feina ha d'estar al servei de la nostra causa política, no pas a l'inrevés.

Esquerra va néixer per tirar del país, per transformar-lo. No som una esquerra immobilista, som una esquerra emprendora. Una esquerra que sempre va més enllà. Hem mogut i continuarem movent el país cap endavant, cap el progrés social i la llibertat nacional.

Volem avançar de bracet amb la majoria. Perquè la cohesió civil del nostre poble és el nostre bé més preuat, per això hem governat durant dues legislatures amb el PSC. Perquè som molt conscients del què representa a casa nostra. I durant els darrers sis anys hem arrossegat el PSC a defensar el país com mai abans, i amb ells hem arrossegat la seva base social.

Algú creu que les consultes independentistes del 13-D s'haurien pogut produir en un clima de pau política i social, sense ruptures civils, si Esquerra no hagués cosit el PSC a la nació?

Perquè a la independència hem d'arribar-hi. Però hem d'arribar-hi tots, com un sol poble. I després de sis anys de govern amb el PSC, i justament per això, hi estem més a prop.

Però avui. Ara i aquí. Toca traçar una via de sortida a l'atzucac autonòmic. Independentment de sentències del Tribunal Constitucional. Catalunya vol més. L'anhel de nous horitzons nacionals és majoritari a casa nostra.

Catalunya va fer una aposta honesta per oferir un nou pacte a l'Estat, però aquest no ha estat a l'alçada. Espanya, superba, menysprea la voluntat majoritària del nostre poble.

En la propera legislatura tenim una cita amb la democràcia. Catalunya ha de ser consultada sobre quin vol que sigui el seu futur. Sense apriorismes per cap banda. Sense renúncies per part de ningú. Sense prohibicions antidemocràtiques. Tothom té dret a defensar el seu projecte: autonomistes, federalistes... Però també els independentistes.

Qui avisa no és traïdor. Aquesta volem que sigui una condició *sine qua non*. Qui vulgui alguna cosa d'Esquerra, ja sap el que vol Esquerra.

Perquè en democràcia, l'única font de legitimitat és la voluntat popular expressada lliurement a les urnes.

Nosaltres estem disposats a respectar el que digui el poble de Catalunya. No ens fa por la democràcia. Vam néixer fa 79 anys per rescatar i tornar la democràcia que l'enèsima dictadura espanyola havia arrabassat al nostre poble.

Avui, com aleshores, el futur és a les nostres mans. I el futur es diu independència, si la majoria del nostre poble així ho vol fent-nos costat.

Avui, però, no sabem quanta gent ens seguirà. Ningú sap si hi ha a hores d'ara una majoria de catalans i catalanes per la independència. Però per a nosaltres no és una aposta tàctica, és un imperatiu polític. És el nostre deure, empènyer el nostre país cap endavant. I ara toca. Superada l'etapa autonomista, Catalunya ha d'assolir la seva plenitud nacional.

Nosaltres no fallarem. Nosaltres no defallirem. En les hores glorioses i en els moments amargs, Catalunya sap que pot comptar amb la gent d'Esquerra.

Visca Catalunya lliure!